

(המשך מעמוד 10)

רה, הסכים לספח לתחום שיפוטה של ירושלים את שני מרכזי האבטלה ומקרי הסעד: מבשרת-ירושלים ומעוז-ציון בקסטל. אך איש-שלום לא ויתר על המשקים העשי רים, אוב פנה אל שר-הפנים בדרושה לספח גם אותם. עתה יצטרך השר לתת פסק-דין סופי, אשר יקבע את גורל חקלאות ההר.

דרכי אדם

אהבה ורצח במישקל

על לוח-המודעות בבית ציוני אמריקה, בישרה ההודעה כרוזה באותיות מאירות עיניים: "הופעת בכורה עולמית של המהזזה מועדון הנשמות מאת מתיה איסמעילי". שישה-עשר שחקנים מאופרים ונירגשים המי תינו בערב ההופעה לעליית המסך. הוא לא עלה אותו ערב. גם לא לאחריו. הצגת הבכורה העולמית של מועדון הנשמות בוטלה, לה, משום שהאולם היה ריק. שלושים ה אורחים שקנו כרטיסים חזקו אותו.

קוקטיילי תיאטרון. פניו האופטימיים של במאי איסמעילי (37) אינם מעלים צל של חשד שרק לפני חודש בוטלה הצגת הבכורה העולמית של מחזהו. לא תלי אביב, גם רמלה תהיה טובה, ובשלה אר לימפית העביר את מטהו לרמלה. שם יש לו קהל מעריצים. הקהל שלו. כי כנען הוא תיאטרון מזרחי, שעד לפני זמן קצר דיבר

מחזאי-במאי-שחקן איסמעילי מתים מספרים על אהבה

ערבית בלבד. כיום הוא התיאטרון הערבי הראשון המדבר עברית.

התיאטרון של איסמעילי אינו מוצר חדש. היתה עורכת כבר לפני 12 שנה טיבוים בארץ, בריכוזי עולים מעדות המזרח וערבים. הרפרטואר שלה כלל מחזות הודיים, מצ ריים ויצירותיו האישיות מאוד של הבמאי עצמו, המעיד בענותו כי בגיל תשע כתב את מחזהו הראשון.

מאז כתב איסמעילי לא פחות מ-40 מח זות, אותם הוא יודע להגדיר כמיזוג של קומדיות, דרמות, פארסות ומילודראמות. בגיל 16 היתה לו הלהקה פרטית בקאהיר. היו לו, לדבריו, בגיל מאוחר יותר, גם מגעים אישיים על רקע אומנותי עם המלך פארוק. מתי איסמעילי היה פעיל ביותר בתיאטרון המצרי ואיש עסקי מאור. אולם הוא מצא שפע של זמן כשהיה עליו להת גרש ארבע פעמים, להשאיר בבריות העולם שבעה צאצאים, ולהינשא בחמישית בישראל, לנערה בלי תשע מינוס.

איסמעילי התקבל למחלקה הערבית של קול ישראל, שם הוא כותב וקורא את עצמו גם היום. הוא לא התכוון לננות את התיאטרון ושנה אחר כואו לארץ פעלה כבר הלהקה שלו - כנען. חברי הלהקה - עברים וערבים - סובבו בעפולה, נצרת, יפו וירושלים, והעלו קומדיות מצירות ב עיקר, על נושאים אנושיים כלליים, לפי תיאור הבמאי איסמעילי. השחקן הראשי היה - איסמעילי.

את מועדון הנשמות כתב במו ידיו עוד במצרים. במחזה נפגשות נשמות גברים

מתים בשאל ומחלפות רשמים וחחיות על מאהבת משותפת, שרצחה אותם. אהבה, בגידה ורצח נימכרים בהצגה במישקל, יחד עם מוסר-השכל מיוחד של הבמאי: "אתה אשם אם אשתך בוגדת בך. נסה לחקן את עצמך". איסמעילי מכנה את המחזה כי פארסה-מילודראמטית-קומית.

סיבוב באפריקה. שנים-עשר שחק נים צרביים מרמלה וארבעה עבריים ממל אים את כל התפקידים בכנען. כולם צעירים עובדים, המקדישים את זמנם הפנוי ללהקה. הלנה, תופרת ערביה, הכינה את התלבו שות, בעוד מישל לורנו בן ה-24, יליד הארץ, אחראי לעיטור המוסיקאי. מישל משמש גנן קבוע בבית-הקברות הצבאי ה בריטי ברמלה. זהו בירה, קבלן-צבעי ערבי מסולל בונה, נטל על כתפיו, נוסף להיותו בעל משפחה, את תפקיד המפקד והיצרן. האחרים הם צורף, חשמלאי, חרט, פקיד, מסגר, מזכיר מושב מצליח.

בימים אלה שוקע במאי-מחזאי-שחקן איסמעילי בכתיבת יצירה תיאטרלית חדשה, ש תאיר, לדבריו, באור חדש מהאור-החדש ה רגיל את בעיות הערבים בישראל. הוא תוהה אם הממשלה תעזור לשקם את מפעלו ה חשוב. אם זה יקרה, הוא חשב כבר על סיבוב הופעות באפריקה, בו תדגים הלהקה לפני אפריקה המתעוררת את השותפות ה עזה בין ערבים ועברים במדינת ישראל, בשפה האנגלית. איסמעילי כבר החליט ש הפררטואר באפריקה יכלול מחזה מיצרי.

אשתו הבולגרית הצעירה, המורה זימרה בלוד, ממלאה במועדון הנשמות את התפ קיד הנשי היחיד: המאהבת המוכשרת-הרו צחת-חסרת-הלב. איסמעילי ממלא את התפ קיד הגברי הראשי. צערו הגדול ביותר כל עת שנותיו בתיאטרון הוא, שאינו יכול לשבת בין הצופים ולהתבונן בעצמו.

חינוך

מיצויים מצפוניים

הדברים שהוטחו מפיו של הנואם הצעיר, היו בוטים ונוקבים. איש מבין הקהל הרב, שמילא את קפה אימפריאל בנתניה, בכנס היסוד של המפלגה-הספרדית-הלאומית ב בחירות האחרונות, לא יכול היה לפרש את דבריו של מיכאל עטיה (28) לשהי פנים. "קיימת אפלייה!" קרא לקהל שומעיו, "בכל שטחי החיים. לעולם לא יהיה מיזוג גלוי! זו אשליה!"

נאום הפיטורין. המאוינים הקשיבו לצעיר הזועם בדומיה. הם ידעו כי עטיה, יליד טריפולי, מדבר על סמך נסיונו האישי. הוא חש את האפליה על בשרו, כאשר הגיע לפני ארבע-עשרה שנה למערכת בית ליד, התרוצץ ממושכות לקבל עבודה, ל אחר שהשתלם באמצעיו המועטים בהזראה. ייתכן שאילו ידע עטיה מראש כי נאימו

זה עשוי לנשלו מקבודתו, לא היה מעז לשאתו. אך הדבר קרה. למחרת פתח עטיה את העתון, גילה בו כתבה על נאומו.

אדם נוסף שקרא את אותה הכתבה, רצו פת-הציטטות מתוך הנאום, היה נחום מגדל זון, מנהל מוסד נווה-הסדה, המחזיק על-ידי הסוכנות, בו הועסק עטיה כמורה לטבע. בעיני המנהל לא מצא חן נאומו של המורה הצעיר והוא שיגר אליו מכתב חריף. "נד מה לנו, כי במשך שלוש שנות עבודתך במוסדנו" נאמר בו בין השאר, "לא יכולת להצביע על אפלייה כלפיה, או כלפי חניכים ספרדים ובני עדות המזרח."

כעבור חצי שנה, בה הרגיש עטיה כי יחסים בינו לבין מנהלו מעכיים מיום ליום, קיבל מכתב פיטורים. "לא היה לי שום דבר נגדו," אמר המנהל לאחר מכן, "פשוט לא יכולתי לחיות איתו בידדות."

פעיה המריבה. משך חודשים אחדים עוד ניסה המורה הצעיר לבוא בדברים עם הסתדרות המורים, קיחה להגיע דרכה להס כם פשרה עם המנהל, או לפחות לקבל עבודה חדשה, אך מאומה לא השיג.

הדבר שהגדיר את כעסו ארע שעה שבא לחתום על הצהרת היתור תביעות וקבלת הפיצויים עבור שנות עבודתו. באחד מ סעיפי הצהרה נאמר, כי "בכתב זה יהיה למונח הסוכנות פרוש הכולל גם את עובי דיה... לרבות כל העובדים בשמה או מטעמה". לסעיף זה לא יכול היה עטיה להסכים. הוא היה מוכן לצורך קבלת ה פיצויים, לחתור לסוכנות על נישולו מקום

(המשך בעמוד 22)

ההתחלה תמונת העירום הראשונה של מרילין מונרו בשנת 1948. אחרי שפורטה מחברות פוקס וקולומביה, שם קיבלה תפקידים זעירים ברסטים. היא קיבלה 50 דולר עבור צילומי העירום שהופיעו על גבי לוחות שנה.

לא נעים להודות. אולי בפעם הראשונה האמנו לה כשאמרה זאת. אולי משום שזה היה מסוג הדברים שהיה מתאים לה להגיד. הרבה יותר מהדברים שאמרה כהתגלמות השימטום הנשי, בגברים מעדיפים בלונדיות או באיך להינשא למיליונר, או אפילו ב הנסין הישן, לצידו של לורנס אוליבייה. ברגע זה שכחנו גם את מה שנתנה ל שאלה: במה את ישנה בלילה, בכותנות או בפידמה?

לא היה שום לעג לרש כאשר ניכנסה לטיפול פסיכיאטרי. אולי בפעם הראשונה, לא היתה משמעות שיגרתית נלעגת לזיווג

1956 מרילין מונרו בשיאה. בתקופה זו הסריסה את סרוב, ונחשבה כמלכת-המין של הוליווד.

תואר כוכב קולנוע עם תואר הפסיכיאטר. הפסיכיאטריה לא נראתה כאן סנוביוס, מ שום מה, אלא עורה ראשונה.

חנק ואונם בלירות

מה הרחמים? מפני שלמרילין נר אתה הכוכבות כגזירת הגורל. היא גולי דה בכוכבים, ביוני של 1926, בבית-חולים של לוס אנג'לס. אבל לא כוכב שבת. אפי

ה ה היה הרבה יותר מסתם כרוניקה בעתון. זה היה אפילו מתוך לגבולות התדמיה של סנסציה. לגבי אנשים, אפילו אינם צופי קולנוע מושבעים, לא היתה זו רק עוד דעיכה של כוכב.

עת נפלה מרילין, שדורות סמי השניה החריפים, בדירתה ההוליוודית - לא לית תה אותה תחושת ההלם והפחד, המתעוררת כשמתחרר שגם אלים סופם למות. מותה של הגיורת, שהפכה סמל הקהות השייכלית והמיניות חסרת המין של האשה האמרי קאית, צבט צביטה חזקה בלב. כזו הניצ בת שעה שנודע שהשכן מהדלת ממול נדרס על-ידי מכונת, השאיר שני יתומים. כמו ההרגשה המתפעמת אל מול נערה בת 17, הנטרפת על-ידי סרטן.

נורמה גיין בייקר, שאיש לא הכיר או תה אלא כמרילין מונרו, מ.מ. אפילו הבי אה על עצמה כמו ידיה את כליונה, נשארה בתודעה כקורבן. אילו ליו האלוהית היתה עושה זאת, יתכן שהיו אומרים: "זה בדיק מה שהיה עליה לעשות". היו שמ חים לאדי, אולי, את ב.ב. היו מנסים להבין. מרילין המתה קיבלה את הרחמים ואת המרירות נגד הגורל אותו נשארה על גבה כל חייה.

כוכבת ופסיכיאטר

זכרים ודאי את הרגע, אחד הרגעים הבודדים שמרילין שעל הבד דיברה גם אל הלב. חוזרים שבע שנים אחורנית, אל האולם החשוך. המודעות בחוץ הכריזו על תשוקת השנה השביעית. זכרים את תום יואל חרום הפנים, האומר בנימה שלא יודעים אם לבכות או לצחוק: "בלי חוכ מות - אף חתיכה לא רוצה כי בדעה צלולה. היא רוצה את גרגורי פק..."

ואו מרילין. בשפתיים שאינן ניפסקות דיין לצורך המיבטא, בקול עמוק, שמתג גנת בו בדידות ועצב: "מאין לך לדעת מה רוצה חתיכה? אתה חושב שכל חתיכה היא אפס. אתה חושב שנערה הולכת למסיבה ומוצאת שם חתיך - נתח בשר בחזית פסים מסורונת, המדרה סביב בצעדי נמר, הנועץ בה מבט שאומר, אני כל כך נאה שאינך יכולה לעמוד בפניי, וכאילו הוא מצפה שהיא תשתטח אפיים לרגליו. טוב, או היא לא משתטחת."

אבל יש עוד בחור בחדר. אישם ב פינה. קצת עצבני ונחמא אל הכלים וקצת מוזע מהתרגשות... בתחילה את פשוט מתעלמת ממנו. ואז פתאום את חשה שהוא טוב-לב ועדין ומודאג במקצת ושהוא יהיה טוב אליך, ונחמד, וזה שמסעיר באמת..."